

Hvis man i stedet for den nævnte ordning med fuld identifikation havde valgt, at der ikke skulle ske identifikation mellem en mistænkt juridisk person og dens ansatte mv., ville det have betydet, at pligter i lovgivningen mv. til at meddele oplysninger til en myndighed ville gælde i forhold til de ansatte mv., i det omfang oplysningerne skulle tilvejebringes til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf, jf. lovforslagets § 10, stk. 2. Det kan som følge heraf – som Jonas Christoffersen er inde på – ikke afvises, at den nævnte ordning med fuld identifikation mellem en mistænkt juridisk person og ansatte mv. i konkrete tilfælde kan have den praktiske konsekvens, at en myndighed beslutter, at der på den pågældende virksomhed med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for andre spørgsmål end fastsættelse af straf skal gennemføres et kontrolbesøg (jf. herved lovforslagets § 9), der eventuelt ikke ville være blevet gennemført, såfremt de nødvendige oplysninger i sagen kunne have været tilvejebragt ved anvendelse af en oplysningspligt i forhold til ansatte på virksomheden.

Imidlertid kan dette efter Justitsministeriets opfattelse ikke ændre ved, at ordningen med fuld identifikation – af de grunde, der er nævnt – som udgangspunkt bør finde anvendelse, hvis en juridisk person mistænkes for et strafbart forhold.

I den forbindelse skal det i øvrigt bemærkes, at begge de omtalte modeller (altså den valgte model med fuld identifikation og den ovennævnte alternative model) – i overensstemmelse med et grundlæggende princip bag § 10 – vil indebære, at de ansatte i en virksomhed ikke vil kunne pålægges at afgive oplysninger, hvis myndighedens formål med at afkræve disse oplysninger er at tilvejebringemateriale til brug for en straffesag mod virksomheden. Valget mellem de nævnte modeller har således alene betydning for, om f.eks. de ansatte i en virksomhed vil kunne pålægges at afgive oplysninger til myndigheden, hvis det sker med henblik på andre spørgsmål end fastsættelse af straf, f.eks. udstedelse af påbud eller forbud.

Det skal også bemærkes, at lovforslagets regler i intet tilfælde vil være til hinder for, at f.eks. ansatte på en virksomhed *frivilligt* giver oplysninger til en kontrolmyndighed.

Jonas Christoffersen peger desuden på, at det anførte efter omstændighederne kan betyde, at

en oplysningspligt ikke kan anvendes over for personer, som er ansat hos en juridisk person (f.eks. et aktie- eller anpartsselskab), mens den samme oplysningspligt kan anvendes over for personer, som er ansat i en personlig ejet virksomhed.

Herom skal Justitsministeriet henvise til pkt. 4.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor det er anført, at det ovennævnte spørgsmål om identifikation opstår som følge af den retlige konstruktion for juridiske personer, og at Justitsministeriet ikke finder tilstrækkelig anledning til at foreslå generelle regler, der regulerer det nævnte spørgsmål om identifikation i forhold til enkeltmandsvirksomheder.

Navnlig inden for arbejdsmiljøområdet kan særlige hensyn gøre, at der fortsat bør være adgang til – med henblik på tilvejebringelse af oplysninger til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf – at anvende arbejdsmiljølovgivningens regler om oplysningspligt overfor ansatte i tilfælde, hvor den juridiske person (virksomheden) mistænkes for en strafbar overtrædelse af reglerne. Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. 3 vil det, der er anført ovenfor om fuld identifikation, derfor efter lovforslaget ikke skulle gælde på dette område, jf. lovforslagets § (og lovforslagets § 23 særligt om ansattes sikkerhed om bord på skibe).

4. Særlig undtagelse til § 10, stk. 1, i faresituationer

Jonas Christoffersen gentager i sin seneste henvendelse også sit forslag om, at der i lovforslaget bør indføres en undtagelse til lovforslagets § 10, stk. 1, om retten til ikke at inkriminere sig selv. Forslaget ville indebære, at forvaltningsmyndigheder kunne anvende oplysningspligter over for en mistænkt person i tilfælde, hvor der kan opstå farelignende situationer (det vil sige med henblik på f.eks. at destruere sundhedsfarlige fødevarer eller standse en forurening) – også selv om den mistænkte hermed vil kunne være forpligtet til at afgive oplysninger, som inkriminerer vedkommende selv.

Efter Jonas Christoffersens opfattelse vil artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke være til hinder for en sådan undtagelse. Jonas Christoffersen peger i den forbindelse bl.a. på, at det i lovforslagets bemærkninger er forudsat, at konventionen ikke er til